

KOMUNIKAT PRASOWY nr 38/24

Luksemburg, 29 lutego 2024 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-222/22 | Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Późniejsza konwersja religijna)

Wniosku o azyl uzasadnionego konwersją religijną po opuszczeniu kraju pochodzenia nie można automatycznie oddalić jako złożonego z zamiarem popełnienia nadużycia

Obywatel Iranu, którego pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został oddalony przez władze austriackie, złożył w Austrii następny wniosek (zwany „kolejnym wnioskiem”) o udzielenie tej ochrony. Stwierdził, że w międzyczasie przeszedł na chrześcijaństwo i że z tego względu obawia się prześladowania w swoim kraju pochodzenia.

Zainteresowanemu przyznano następnie status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej¹ i tymczasowe prawo pobytu. Władze austriackie stwierdziły, że wykazał on w sposób wiarygodny, iż przeszedł w Austrii na chrześcijaństwo „z wewnętrznego przekonania” i że aktywnie praktykował tę religię. Z tego powodu w wypadku powrotu do kraju pochodzenia mógłby być narażony na skierowane przeciwko niemu osobiście prześladowania.

Władze austriackie odmówiły natomiast przyznania zainteresowanemu statusu uchodźcy². Prawo austriackie uzależnia bowiem uznanie statusu uchodźcy po złożeniu kolejnego wniosku od spełnienia przesłanki, że nowa okoliczność, wywołana celowo przez samego zainteresowanego, stanowi wyraz i kontynuację przekonań posiadanych już w kraju pochodzenia.

Austriacki trybunał administracyjny zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy przesłanka taka jest zgodna z dyrektywą w sprawie kwalifikowania³. Trybunał odpowiedział przecząco.

Dyrektywa w sprawie kwalifikowania nie pozwala na ustanowienie domniemania, zgodnie z którym każde złożenie kolejnego wniosku, uzasadnionego okolicznościami wywołanymi celowo przez samego wnioskodawcę po opuszczeniu kraju pochodzenia, wynika z zamiaru popełnienia nadużycia i instrumentalizacji procedury udzielania ochrony międzynarodowej. Każdy kolejny wniosek należy ocenić indywidualnie.

Jeśli zatem stwierdzono, jak w niniejszej sprawie⁴, że zainteresowany wykazał w sposób wiarygodny, iż przeszedł na chrześcijaństwo „z wewnętrznego przekonania” i że aktywnie praktykuje tę religię, to wyłącza to istnienie zamiaru popełnienia nadużycia i instrumentalizacji wspomnianej procedury. Jeśli taki wnioskodawca spełnia przesłanki przewidziane w dyrektywie, kwalifikujące go do uznania za uchodźcę, to taki status należy mu przyznać.

Jeśli natomiast stwierdzono zamiar popełnienia nadużycia i instrumentalizacji procedury, to przyznania statusu uchodźcy można odmówić, a więc nawet wtedy, gdy zainteresowany słusznie obawia się prześladowania w kraju pochodzenia w następstwie okoliczności wywołanych celowo przez niego samego. Zachowuje on jednak w takiej sytuacji przymiot „uchodźcy” w rozumieniu konwencji genewskiej⁵. W takim wypadku zainteresowany korzysta z ochrony zagwarantowanej w tej konwencji, która zabrania między innymi wydalenia i zawrócenia go do granicy terytoriów, gdzie jego życiu lub wolności zagrażałoby niebezpieczeństwo ze względu między innymi na jego religię.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Ochrona uzupełniająca została przewidziana w odniesieniu do każdego obywatela państwa trzeciego, który nie może być uznany za uchodźcę, lecz co do którego istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, iż gdyby został odesłany do swojego państwa pochodzenia, byłby narażony na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, co obejmuje w szczególności egzekucję i niehumanitarne lub poniżające traktowanie.

² Status uchodźcy został przewidziany na wypadek prześladowania każdego obywatela państwa trzeciego z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do szczególnej grupy społecznej.

³ [Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE](#) z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony.

⁴ Ocena, czy to stwierdzenie władz austriackich jest ścisłe, należy do austriackiego trybunału administracyjnego.

⁵ Konwencja dotycząca statusu uchodźców, sporządzona w Genewie dnia 28 lipca 1951 r., która weszła w życie dnia 22 kwietnia 1954 r. i została uzupełniona protokołem dotyczącym statusu uchodźców, sporządzonym w Nowym Jorku dnia 31 stycznia 1967 r., który wszedł w życie dnia 4 października 1967 r. Trybunał zauważył, że odmowa formalnego uznania „statusu uchodźcy” w rozumieniu wspomnianej dyrektywy nie stoi na przeszkodzie uznaniu zainteresowanego za uchodźcę w rozumieniu konwencji genewskiej.